

(Priloga Vrtcu.)

Št. 2. Ljubljana, dné 1. februarja 1907. XV. tečaj.

Ptička pozimi.

Ptička poje: „Či-či-rí,
zima, zima kruta ti!
Sneg prinesla si in mraz,
z lakoto trpinčiš nas.

Ko bi kože ne biló
tam ob gozdu za vásjo,
morda danes sneg droban
moj že bil bi grob hladan.

Toda v koči kraj vasi,
deček priden tam živi,
da nasipa dan na dan
nam drobtin na snežno plan.

Deček sam je siromak,
vendar dober kot ni vsak;
za usmiljenost srcá
naj mu Bog vso srečo dá!“

Fr. Ločniškar.

Na klanec!

Hej, na klanec, kar za mano,
tja čez snežno brž poljano!
Kar nas gorke je krvi,
ne tiščimo se peči!

Vzemi Janko svoje sanke,
lepe svetle podkovanke,
to bo šlo navzdol kot blisk,
z nami radost, petje, vrisk.

Če kdo zvrne se, ne jokaj,
če pobiješ se, ne stokaj —
Hej na klancu kraj vasi
je le radost zimske dni!

Taras Vaziljev.

Kakšne otroke ima rada Marija?

II. Vsaka skrbna mati ima rada **snažne in čedno oblečene** otroke. Sami veste, kako je bila huda sodba in kako je bil nesrečen tisti dan, če je kateri izmed vas po nerodnosti ponesnažil ali celo raztrgal svojo obleko. Tudi tega še menda niste pozabili, kako je bilo brezuspešno vaše obotavljanje, če ste se bali mrzle vode, ko se je bilo treba zjutraj umiti. Seveda modre matere ne napravljajo otrokom gizdave in nečimerne obleke, zato da bi se skazovali pred svetom; a snažni in dostojno oblečeni pa morajo biti tudi v ubožnih družinah. Nečimernost je le draga, snaga pa je bolj poceni. Sv. Frančišek piše v svoji Filoteji o obleki: „Želel bi si, da bi bili vsi moji bogoljubni ljudje, moški in ženske, med vsemi vedno najlepše, pa najmanj imenitno in gizdavo oblečeni... Vsakdo naj se oblači po svojem stanu tako, da modri in dobri ne bodo mogli reči: „Preveč je“, pa tudi ne: „Premalo je“.

V sv. pismu je povedano, da je očak Jakob pokazal svojo pristrčno ljubezen do Jožefa s tem, da mu je dal napraviti lepo pisano suknjico. Kaj takega sicer nisem bral o nobeni materi; pa menda nam zato ni posebej zapisano, ker se že itak samoobsebi razume, da modra mati oskrbljuje čedno obleko svojim otročičem. Saj se poleg hrane sploh prišteva najimennitnejšim materinim opravilom: oblačiti in snažiti deco.

V starih izročilih se pa tudi bere o Materi božji, da je sama napravljala obleko božjemu Sinu; posebej se to omenja o oni obleki, ki je bila brez šiva in so vojaki zanjo vadljali po njegovi smrti na Kalvariji. V ljubki legendi je še povedano, da je Marija to obleko naredila še malemu Jezusčku in da je z njim vred rastla.

Torej vidite, da je bila tudi naša nebeška Mati zavzeta za lepo in snažno obleko, o kateri so celo preroki napovedovali, kaj se bo zgodilo z njo.

Vendar tukaj ne govorim o telesni obleki, tudi ne pozebej o oni obleki, ki jo je napravila najboljša

Mati svojemu najboljšemu, najsvetejšemu — božjemu Sinu, marveč moram le nadaljevati, kar sem pričel zadnjič, in opisovati ono dušno lepoto, s katero se prikupijo Marijini duhovni otroci svoji nebeški Materi, da jih ima posebno rada.

Poučil sem vas že zadnjič, kako zelo ljubi Marija nedolžne in izpokorne otroke. Sv. Cerkev ima pa že iz davnih časov navado, da to dušno lepoto, ki jo daje posvečujoča milost božja, primerja z lepo obleko — belo in vijočalsto. S snežnobelo obleko označuje prekrasno lepoto krstne nedolžnosti, z vijoličasto pa ono prikupno krasoto, v kateri se leskeče izpokrjena nedolžnost.

Če torej hočemo biti in ostati ljubljene otroci svoje nebeške Matere, moramo na vso moč paziti, da se nam dušna obleka ne omažežuje; če se je pa kaj omažeževala, da si jo hitro zopet osnažimo. Ali, da vam povem kar naravnost, brez primere: Trudite se na vso moč in zvesto rabite vse pomočke svete vere, da ostane vaša duša čista, brez greha, vsaj brez vsakega smrtnega greha; ako bi se pa kaj omažeževala, hitro jo zopet operite v krvi božjega Jagnjeta pri sveti izpovedi in olepšajte pri angelski mizi v sv. obhajilu.

O, kolikokrat svetne matere nujno naročajo otrokom: „Pazi na obleko; glej, da je ne omažeš, raztrgaš... Nikar ne hodi umazan po svetu“... Enako, se mi zdi, kliče tudi vam nebeška Mati, prečista Devica Marija. Za ohranitev te dušne lepote pa je izmed vseh pomočkov najkrepkejši: večkratno vredno prejemanje zakramentov sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa. Smem reči, da nikjer nebeška Mati ne opazuje s tolikim veseljem svojih ljubljenih otrok kakor pri angelski mizi, ko jim streže njen prelubi Sin sam in jih gosti s svojo božjo hrano.

* * *

Na Laškem je živel pred več leti plemenit mladenci, **Hugon** po imenu, ki ga je bila njegova bogoljubna mati vrlo dobro vzgojila. Posebno mu je bila vcepila v mlado srce ljubezen do Matere božje, ki jo je prisrčno častil. Vzorno lepo je preživel prva mla-

dostna leta. Pozneje pa je prišel v slabe družčine in zabredel v marsikatero pregreho.

Vest pa mu ni dala miru in ga je zelo pekla. Vendar je še vedno častil Marijo in še dalje opravljal njej v čast one pobožnosti, ki jih ga je bila naučila pokojna mati. Gotovo mu je Marija izprosila ta dušni nemir. Kaj delaš, Hugon, kaj delaš? mu je klical notranji glas. Tvoja pot te pripelje v pekel. Ako umrješ, kaj bo s teboj? kaj delaš? kaj delaš? Na taka notranja očitanja pa je vzdihovaje odgovarjal: „Res je, da sem grešnik, a sem tudi častilec device Marije. Nobenkrat nisem opuščal molitve in nisem zanemarjal svojih navadnih pobožnosti. Marija mi bode pomagala.“

Marija mu je res pomagala, a ne tako, kakor je on mislil — brez poboljšanja in brez pokore.

Nekoč je bil na lovu in, ker je bil strasten lovec, je v svoji lovski gorečnosti predaleč zašel v samotni kraj. Silna žeja ga je mučila, a si ni mogel pomagati v oni oddaljeni pustinji. Kar se mu prikaže Mati božja kot lepo kmetsko dekle z jerbaščkom v roki, ki je bil napolnjen z najboljšim sadjem, toda ves blaten, in tudi sadja se je držalo polno ostudnega blata. Mladenič, silno žejen, si ne more kaj, da bi ne segel po sadju. Ko pa zagleda ostudno blato, hitro umakne roko in vzklikne: „Sramota, da se deva tako lepo sadje v tako umazano in grdo posodo!“ -- Zdaj se mu dá Marija spoznati in pravi z resnobnim glasom: „Glej, ravnotako je tudi tvoje češčenje. Samoobsebi je dobro in lepo; toda po tvojem slabem in grešnem življenju je vse onečeščeno. Kako naj takemu pomagam? Hugon, ako hočeš biti všeč mojim najčistejšim očem, izpremeni svoje življenje!“

„Mladenič se je tudi res popolnoma izpreobrnil in poboljšal ter nam zapustil nauk, da še tako lepe in dolge pobožnosti ne morejo biti Mariji všeč, ako bi bila naša srca grešna in ostudna. Marija hoče imeti snažne in lepo oblečene častilce! Brez obleke posvečujoče milosti božje se nikar ne drzni stopiti pred obličje prevzvišene nebeške Kraljice!

V službo.

(Konec.)

Nace je stal ves čas ob klopi pri peči ter zrl po sobi. Videlo se mu je, da se težko loči. Drugim je težko, ker mora Nacek od doma, a njemu samemu je mnogo težje. Tu pozna vsakega človeka, vsak prostorček okoli hiše, da bi ga mogel najti tudi v največji temi brez luči. Tja pa pride med tuje ljudi, v tuj kraj, kjer ne pozna nikogar, in njega nikdo. Tam bo služil. To se pravi: delati bo moral, kolikor mu bodo dopuščale mlade moči, in ubogati bo treba vsakega. Sicer on rad uboga, rad dela; a Bog zna, kakšni ljudje so tam? Saj večkrat ljudje zahtevajo od človeka več kakor od živine. Doma bodo njega lahko pogrešali, tem težje bo pa on pogrešal svojih ljudi: očeta, matere, bratcev in sestic.

Take in enake misli so mu polnile glavo. Postalo mu je težko pri srcu in skoraj bi se mu bile prikazale solze v očeh.

Malo je manjkalo, da ni poprosil očeta in mater tisti hip, da naj ostane doma, četudi lačen, samo da bode doma. Nikdar ni mislil, da se mu bo tako težko ločiti od doma. A nekaj mu je branilo, da bi rekel besedico. Sram bi ga moralo biti, ko bi pohajkoval ondi doma brez dela in takorekoč kradel svojim bratcem in sestricam ljubi kruhek in koščke obleke. S silo je zatrl solze, da se niso ulile, s silo je zadušil glas srca, ki ga je vezal na dom. Tuintam je povedal kaj čisto vsakdanjega samo, da bi zmotil druge in samsebe.

Pa spet stopi oče v sobo, pogleda na uro in reče: „No, Nace, iti morava, ako si še voljan. Če greš pa težko, ostani rajši doma. Bomo že kako ...“

„Kar sem rekel, pri tem naj ostane“, se moško odreže Nace. „Glejte, rajši bi bil doma, a zadosti je vaš. Dolgo ste skrbeli za me, Bog vam povrni ljubi oče in mati. Zdaj moram pa gledati, da se sam preživim in tudi vam kaj pomagam. Idiva!“

Vstopil je sredi sobe, se ozrl po culici, katero so vzeli oče v roke, kakor bi se hotel posloviti še

enkrat od teh ljubih štirih sten, še enkrat je švignil pogled okroginokrog. Potem je pa stisnil roko bratcu in sesticam na peči, naročil Nežiki za grlice in odšel. Zunaj v veži je zagledal objokano mater in skoraj bi se bilo tudi njemu storilo inako.

„Eh, mati, kaj bi se jokali, saj vendar ne grem daleč. Torej z Bogom!“ Zunaj pred vežjo si je pa le obrisal Nace dve debeli solzi z rdečih lic.

Precej ostra burja je brila, ko sta stopala po sneženi cesti oče Dovjak in Nace. Vendar sta oba prosteje dihala, ko sta imela domačo hišo in vas za seboj. Ločitev je vedno težka.

Pot ju je peljala precej časa po cesti. Lahko se je stopalo, ker je bil še sneg smrzel, da je škripalo pod nogami. Zato jo je Nace dobro pobiral za hitrimi horaki očetovimi. Z lahkim srcem sta sedaj govorila oba o Pekolju in o njegovi družini. Tudi o živini, katero bo odslej oskrboval Nace. Iz očetovih besedi je bilo lahko posneti, da je Pekolj premožen kmet, ki ravna tudi s posli po očetovsko. Zakaj vsak posel ostane pri njem več let. Včasih si je kateri prebral ob novem letu, a drugo leto se je le rad vrnil, če ga je hotel Pekolj sprejeti. Prejšnji pastir je odrastel in je pri Pekolju za hlapca. Tako se je izpraznila pastirjeva služba, v katero stopa Dovjakov Nace. Oče in Pekolj sta se nedavno pogodila, da dobi Nace dvojno obleko, čevlje in po vrhu še petnajst kron denarja na leto, če bo priden.

Oče in Nace sta prekoračila že polovico pota. Široko cesto sta zamenjala z ozko gazjo, ki se je vila med senožetmi in listniki navkreber. Prehoditi sta imela še visok hrib, za katerim stoji Pekoljev dom. Pot ju je tako ugrela, da sta prišla na vrh vsa potna.

Solnce je razpršilo lahno zimsko meglo, da se je videla z vrha prav lepo v dolinici ležeča Nacetova rojstna vas. Tudi Dovjakovo hišico je bilo videti, kakor bi boječe čepela ob robu vasi in si ne bi upala radi ubožnosti med lepe, z opeko krite vaške hiše.

Nace se je ozrl na svoj rojstni dom, in nekam težko mu je bilo pri srcu. Že večkrat je videl s hriba svoj rojstni kraj, a še nikdar ni opazil take razlike

med vaškimi ponosnimi domovi in med domačo revno bajtico. Zdaj se mu je pa zdela še mnogo manjša in mnogo bolj ubožna kakor drugekrati. — Izdihnil je v tem trenutku prošnjo k nebesom, naj bi mu Vsemogočni ohranil zdrave ude ter bi mu dal svoj blagoslov. Zakaj tudi on bi si enkrat rad postavil na mestu revne rojstne koče vsaj čedno hišico, da bi imeli v njej vsi prostora: oče, mati, brata in sestrice.

Odšla sta z očetom navzdol. Lahko bi bil Nace opazoval kraje na drugi strani, a za te se ni menil. Mislil je še dolgo na svoj rojstni dom in na lepe vaše domove.

Pri Pekolju so oba lepo sprejeli in njima postregli. Popoldne je odšel Dovjak in Nace je ostal sam. Zadovoljen je bil, da je prišel v tako dobro hišo. Videl je precej, da se bo prijel ...

* * *

Danes stoji na onem mestu, kjer je nekdaj slala ubožna Dovjakova kočica, precej veliko z opeko pokrito poslopje. Ako po velikosti nekoliko zaostaja za drugimi hišami v vasi, ne zaostaja pa po snažnosti, ampak še prekaša marsikatero.

Pridnosti Nacetovi in marljivosti njegovih bratov in sester je dal Bog tudi svoj blagoslov. Postavili so si lep dom, prikupili nekaj zemlje, tako da žive prav zadovoljno. Sestra in dva brata služijo, a se radi vrnejo o vsakem prostem času k roditeljem in k Nacetu in Nežiki, ki gospodarita doma. Najbolj se pa veselita te sreče oče in mati, ki sta se že postarala. Dovelj sta užila bridkosti v življenju, mnogo pretrpela z otroki, a sedaj živita na stare dni v lepem miru. Preskrbljujejo ju otroci, katere spremlja blagoslov božji.

Kompoljski.

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Kar poznalo se je Tršanovemu Julčetu, da je gozdarjev sin. Izdajal ga je zelenkasti klobuček, s šopkom ptičjih peres, zelenoobrobljena obleka z gumbi iz jelenjih rogov, hlačke iz srnine in sive zelenopikčaste nogavice.

Izdajale so ga pa tudi sokoljebistre oči, veveričina gibčnost, ptičja živahnost in dobrovoljnost. Bii je Julče vesel sin proste narave.

Tudi dobrosrčen je bil. Vendar pa mu njegova žilica ni dala, da ne bi bil storil kar v hipu temu ali drugemu tovarišu kaj nepričakovanega. Ne iz hudobije; ne, da bi mu škodoval — Bog ne daj; ampak iz same norčije in živahnosti. Komu skriti klobuk, ali pa ga premeniti in se nekaj časa veseliti tovariševe zadrege in naposled mu ga pokazati, to je bila Julčeta posebno prijetna zabava. Komu nastaviti na pot mrtvega slepca, ali vtakniti v žep hrošča ali tudi žabo da se je oni prestrašil, ko je nevede posegel v žep; komu spustiti muho za srajco ali nastaviti črnega polža v čevelj, to mu je bilo že več ko veselje. Prav vseč mu je tudi bilo, če je mogel koga zastrašiti, bodisi po dnevi s tem, da je planil predenj izza grmovja, ali zvečer z glasovi, ki se jih je nepričakovano dobro navadil od različnih gozdnih živali. Kolikokrat je nameril s kamenom na svojega sošolca, — nameril, toda zalučal kvišku ali v stran. A ko bi bil po nesreči zadel: se ne ve, katerega bi bilo bolj zadelo in za bolelo — ali Julčeta v srcu, ali onega na hrbtu ali na glavi ali kjerkoli.

Tak je bil gozdarjev Julček, živ, toda dobrega srca. Seveda, Julčetovi navihanosti tudi tovariši niso kdovekaj prizanašali, pa so mu tudi sami nakretili, kar so vedeli in znali. Prisrčno se je smejal Julče, kadar so mu kaj bolj zvito nastavili. Še bolj se je pa smejal, kadar jih je zalotil pri njihovi zahrbtni nakani. In to se je večkrat zgodilo, kajti bil je Julče presukan in previden kot pravi ptiček.

Nekoč so ga pa le predobro izplačali njegovi tovariši in mu popolno izkazili veselje.

Lep zimski popoldan je bilo. Solnce in južna sapica sta omeščala sneg. Bil je dobro južen in kakor nalašč za kepanje. Julče je imel že v šoli svoj naklep v glavi. Hitro in tajno jo ubere pred drugimi proti domu.

„Ondi pri ovinku za gričkom jih pa počakam“, si misli, „potem pa naglo nadnje s kepami. — To bodo gledali!“ „Ti torbica, hajd z rame! Ti si le na poti pri kepanju.“ „Kako se dela, to je sneg!“ spet zašepeta Julče, bistre oči nepremično uprte tja dol na ovinek, da ne zamudi trenutka, ko se prikaže prva črna pičica izza grička.

Toda dolgo ni bilo nikogar. Zapazili so namreč od vasi sem tostran grička Julčeta na preži. Seveda Julče je bil tako zaverovan na ovinek, da mu niti na misel ni prišlo, da se od vasi sem lahko opazi njegovo početje.

„Le čakaj, danes bomo pa mi godli!“ oglasi se Obrankov Šimek.

„Le pojdite vi naravnost po cesti“, dé tovarišem, „in govorite naglas in pojte in vriskajte, da vas bo Julče bolj napeto pričakoval iza vogla. Jaz grem pa tu zadaj Julčetu za hrbet.“

Rečeno, storjeno!

Vrišč je prihajal bliže in bliže.

„Vsak čas se prikažejo“, si misli Julček, oči se mu radosti zaleskečejo, usta pa veselja nasmehljajo.

„Zdaj-le!“ zašepeče in iztegne roko.

„Ščep“ sikne v zraku — in v tistem hipu zdrči Julčetov klobuček daleč v sneg. V istem hipu se pa prikaže veseli trop učencev na ovinku. Ravno toliko, da so še videli leteti Julčetovo pokrivalo, pa so zagnali vesel, glasen hrup.

Julče ni vedel, kam bi se obrnil in kam dejal. Spredaj so se mu smejali tovariši in ko se obrne, da vidi, odkod ga je zadela nesreča pa zagleda Obrankovega Šimeka in njegove svetle oči in bele zobe. Kako škodoželjno se mu je smejal! Priplazil se je bil oprežno Julčetu za hrbet, stisnil debelo kepo in

ob ugodnem trenutku je pomeril Julčetu — ne v glavo, ampak samo v klobuk in zadel je, kot se gre.

Kaj je hotel Julče? Izpodletelo mu je! Najbolje, če se vda zlepa in se veseli z veselimi.

„Ali si me zalotil?“ se zasmije Šimeku. Pa se sprimeta za rameni in smeje korakata k družbi in z družbo dalje proti domu.

Srečna mladina, ki ne zna nikomur želeti hudega in nikomu zameriti!

Ferd. Gregorec.

Dvojno darilo.

Yzemi brisalko in se obriši. Glej, kako si zdej lep. Navadi se, da se boš vsak dan umil, pre-den greš v šolo.

„Danes pridejo gospod katehet, mama!“

„Si se naučil, da ne boš zaprt?“

„Mama, prav dobro sem se naučil.“

„Le priden bodi.“

„Bom. — Ali bodo pa ata kaj prinesli s poto-vanja?“

„Gotovo, Jožek; samo, če boš rad ubogal in se pridno učil.“

Oprtal je svojo torbico in se poslovil od matere:

„Z Bogom, mama!“

„Z Bogom.“

Jožek je odšel. Mati so pa zrli skozi okno za njim.

* * *

Ko so v šoli odmolili običajno molitev pred poukom, so odprli gospod katehet svoj zapisnik.

„Krošelj Josip“, se je razlegal po sobi glas gos-poda kateheta.

„No, Josip, povej, kaj je Bog?“

Jožek se je dvignil s sedeža in je neustrašeno od-govoril na stavljeno vprašanje.

„Čemu je Bog ustvaril anđele?“

Kot bi odrezal, je odgovoril Jožek tudi na to vprašanje.

Gospod katehet so mu vpisali v zapisnik dober red. Pa so mu podarili še lepo podobico za njegovo pridnost.

„To je tvoj patron sv. Jožef. Posnemaj ga s tem, da se boš pridno učil.“

„Hvala!“ Jožku je zažarelo lice. Tovariši so ga gledali postrani.

Jožek je težko čakal konca ure.

* * *

„Ata, mama!“

„Kaj pa je?“ so se oglasili oče.

„Podobico sem dobil pri gospodu katehetu. Pa kako lepo!“

Položil je svojo torbico na klop poleg mize. Iz knjige je potegnil lepo podobico in jo je ponudil očetu:

„Glejte jo, ata! Kajneda je lepa!“

„Si že priden. Še mami jo pokaži. Na!“ —

Dal jo je materi.

„Ali veš, kaj so ti ata prinesli s potovanja? Saj pravim: ata te imajo skoro preveč radi.“

Oče so mu dali lepo piščalko. Jožek je zapiskal, da se je razlegalo po hiši.

„Moraš biti atu hvaležen za to darilo. Če si priden, vse dobiš. Danes si bil kar dvakrat obdarovan. Le marljivo se uči, pa te bomo imeli vsi radi.“

Ljubi Bog ti bo pa dal pravi razum, da se boš lahko učil.“

Jožek je na materine besede pokimaval, govoriti pa ni utegnil. Zapiskal je na piščal in se veselil dvoj-nega darila.

Vukovo S.

Izpod zimskega neba.

Tetka zima.

Beli snežec nad gorami,
mrzli ledek nad vodami,
črni krokar na dobravi, —
vse to zima nam napravi!

Vse utihlo in zaspalo,
le tam v gozdu časih malo
veja počí, sneg otrese,
vran se splaši iznad lese.

Več ne poje drobna ptica,
drobna ptica kukavica,
več ne smeje se poljana,
oj poljana srebrotkana.

In vse spet zaspi počasi:
dolgi dnevi, dolgi časi,
mrzli ledek nad vodami,
beli snežec nad gorami . . .

Bedni Anžek.

Skozi gaj sirotek,
bedni Anžek hodi,
dobri angel varih
za rokô ga vodi.

Ni gazi snežene
in nikjer stezice,
daleč tihe kočé,
daleč so vasice

Pa pred Anžkom zlata
otvoré se vrata, —
in v nebeške dvore
stopi Anžek bore — —

Solnce medli . . .

Gori nad gôro
solnce medli,
biserov tisoč
v polju blesti,
žarkov nešteto
v gozdu gorí.

Šel bi čez polje,
bisere bral bi,
šel bi po gozdu,
žarkov iskal bi,
stopil na goro,
zvezde prižgal bi . . .

Sokolov.

Zajčkova tožba.

Zima, kruta zima,
ti si brez srca!
Revež je, kdor nima
koče, luknjice,
nima suknjice,
ki bi grela ga.

Revček jaz sem tak!
Stvarnik mi je dal
suknjico iz dlak,
a na me naval
dan na dan je tak,
da se zanjo že bojim,
da je kje ne izgubim.

Kjer si dom postavim,
psi me zasledé;
komaj jih odpravim,
me že spet dobé.
Tačice po snegu
me izdajajo;
naj bom v koči, naj na begu,
psi za mano lajajo.

Slavko Slavič.

Vrabčeva.

Zlato solnce — živ, živ, živ!
Komaj, da te vidim živ!
To bil piš je celo noč
okrog trhlih vaških koč!
Sedem bilo vkup je nas,
vendar nas je tresel mraz
kakor veter list drobán,
ki ni pal še v grob hladan.

Vsi slutili smo že smrt —
revež bil sem ves potr!
Pa tešilo me je to:
Prišlo leto bo gorkó
in dozorel spet bo klas
za kozolce in za vas.
Jaz pa pel bom, gnezdoval,
klasja bom se radoval.
Kadar pride žetve čas,
kmet ne bo pozabil nas.

Hvala tebi, solnčece,
le posij čez holmčece
in preganjaj kruti mraz
in poživljaj revčke nas!

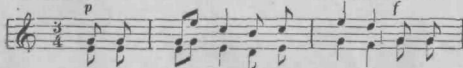
Slavko Slavič.

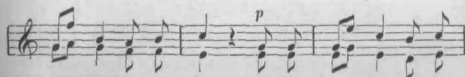
Veselje pozimi.

Andantino.

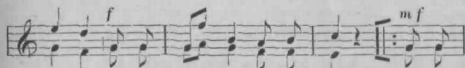
P. Angelik Hribar.

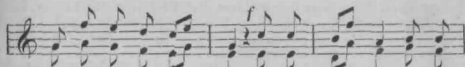
1. Sneg po - be - lil je do - li - ne, Go-re,
2. De - ca se po san-kah vo - zi, Če kdo

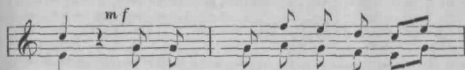
trav - ni - ke in log. Slad - ko vsa na - ra - va
pa - de, kaj to dé? Hi - tro vsak - do je po-

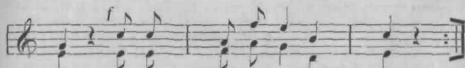
sni-va, Zem lja tr - da je kot rog, Vra-bec
kon-ci, San-ke zo - pet v dol dr - vé. Aj, mla-

se pod streho skri - va, Vra-na vpi - je za vas-
dost je čas ve - se - lja, Kaj bi ti - čal za peč-

jo. Ža - lost - na po sne - gu sto-
jo? Ko živ - lje - nja zi - ma pri-

pa In vpra - šu - je: kaj bo to?
de, Ta - krat peč nam lju - ba bo!

Mokriški.

Odgonetka uganke v št. 1.

Mura — ura.

Prav so uganili: Ojstriš Cenka in Pepica, učenki v Ljubljani; Gregor Albin, prvošolec v Novem mestu; Fon Emilija in Ivo, učenca v Celju; Josin Marica, učenka III. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani; Geister Miroslav, Beznik Jož., Žertek Mat., Lamut Roza, Dobnik Kristina, Pučnik Terez., učenci in učenke IV. razr., in Hrepevnik Jož., Pavlič Alojzij, Golob Fr., Furman Matilda, Grm Julijana, Pozeb Ter., učenci in učenke V. razr. slov. šole v Konjicah; Kūhar Rud. in Mih., in Jakob Jan., učenci v Ljubljani; Kolarič Fr. Klemenčič Andrej in Šterman Jan., učenci V. razr. pri Sv. Križu blizu Ljutomera; Plevčak Mar., učenka pri čč. sestrah v Mariboru; Zakrajšek Urška, Jančigaj Marija, Mačkovšek Fanči, Kanduč Janja, Kene Zinka, Pristavec Ivanka, Mandelj Aneta, Peterlin Marica, Penko Justina, Javoršek Dorica, Verbič Vekoslava, Rotar Julči, Kalinšek F., Kobal Minka, Drnovšek Fani, Kuchler Dragica, Novak Lea, Cepuder Slavka, Tomažič Ema, Mlinar Fani, Čuk Ivanka, Mejak Rozi, Strašek Ivanka, Cerar Elči, Konjar Pavla, Pivk Mici, Podboj Rezika, Hirschman Anica, Pečirer Anica, Žibert Franica, Šustar Toni, Kokot Milka, Svetličič Milica, Žumer Lina, Pečkar Mici, Gabršek Zlatka, Eisner Milka, Vončina Angela, Ažman Anica, Ferencak Angelina, Jug Mar., Cerar Iv., učenke VIII. razr.: Trtnik Olga in Alma, učenki V. razr. v Lichtenturničnem zavodu; Vizjak Štelka, učenka v Ljubčehni; Bitenc F. Plemenitaš K., Stupan F., Bezič C., Rožkar M., Menhart A. in B., Schamperl M., Petek A., Mlaker M., Klampfer M., Rajher L., Supanec M., Hauptman J., Magri F., Gašperič M., Macuh M., učenke II. razr. čč. šolskih sester v Mariboru; Anka Jezovšekova, učenka I. razr. na Vranskem; Šuster A., Kavčič Mar., Kimovec Ang., Hrovat Raf., in Matkovič Mar., učenke V. razr.; Kvas Pavla, Rozman Mar., Reder Fr., učenke I. mešč. razr. pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Kenda Sanko, Kos Mih., Vidic Fr., Pirc Jan., Končan Ant., Gregor Pet., Beč Fr., Hribar Andrej, Koželj Jož., učenci v Kamniku; Naglič Jan., Košnjek Fr., učenca III. razr. v Cerkljah; Šiško Micika, Magdič Terezika, Kosi Anica, Bratina Micika, Klemenčič Lojzika, Senčur Mic., Domajko Marica, učenke pri Sv. Križu blizu Ljutomera; Tišlarič August, Ratek Martin, Veldin Franc, Dajčbauer Jože, Tušenjak Alojz, Viher Fr., Majarič Peter, Pučko Ivan, Balazič Jan., učenci v Svitinjah; Berčon Mar., učenka III. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani; Repnik Stanko, učenec V. razr. v Ljubljani; Maček Ivan, učenec IV. razr. v Ljubljani; Dular Ciril, Perfolja Anton, Košak Avgust, Smrke Alojz, Mušič Jurij, Ropas Milan, Schneider V., učenci III. razr. v Novem mestu; Lassbacher Karol, Petrič Josip, učenca III. razr. v Ljubljani; Engelsberger Zmag., Čuk Drejče, prvošolca; Orešič Ign. in Kramer Cenko, učenca V. razreda v Celju; Gajzler Fran. in Smrdel Maks, učenca IV. razr.; Alfonz Mihelčič, učenec V. razr. v Ljubljani; Majhen Marija, učenka III. razr. v Hujah pri Kranju; Langerholc Mar., dekle v Virmašah pri Škofji Loki; Ditrich Milenka, učenka III. razr. v Postojni; Hrast Janko, učenec III. razr. c. kr. vadnice; Polanc Fr., Erklavec Mih., učenca IV. razr. v Ljubljani; Zacherl Minka, Slavka in Franček, učenci v Ljutomeru; Jelovšek Anica, Jalen Kristina in Milica, Potočnik Mar., Potočnik Francka, Jankovič Pepika, gojenke pri čč. uršulinkah v Škofji Loki; Kutin Ivan, v Zatočmnu; Kuralt Alojzij, Kapus Vladiboj, učenca v Ljubljani; Rogina Míra, učenka IV. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani.